

ret i henhold til § 3, stk. 1, i lov nr. 252 af 27. maj 1950 om dansk indfødsret.

§ 8. Denne lov træder i kraft den 1. januar 1951.

Lovforslaget omfattede oprindeligt kun de i kapitel II indeholdte bestemmelser, men fik i landstinget på foranledning af indenrigs- og boligministeren kapitlerne I og III tilføjet. Samtidig ændredes også titelen.

Til begrundelse af lovforslagets oprindelige bestemmelser anførte *indenrigs- og boligministeren* efter først at have henvist til de udførlige bemærkninger til lovforslaget, at der „under krigen blev naturaliseret en række *britiske og franske statsborgere*, bosatte her i landet, for at forhindre, at de pågældende blev interneret af tyskerne.

Mange af de pågældende ville under normale forhold næppe have andraget om dansk indfødsret, og der er da også efter besættelsens ophør i adskillige tilfælde fremsat anmodning fra disse personer om at få den ved naturalisationen erhvervede danske indfødsret ophævet, for at de i stedet kan forsøge at *generhverve deres britiske eller franske statsborgerret*.

Da dertil kommer, at retsvirkningen af de omtalte naturalisationer både efter britisk og fransk ret er noget uklar, har man anset det for rimeligt at åbne mulighed for de pågældende til nu at tilkendegive, hvorvidt det i sin tid var deres virkelige ønske at blive danske.

Det foreliggende lovforslag, der er udarbejdet i samarbejde med regeringerne i Det britiske Rige og Frankrig, bestemmer herefter, at den naturaliserede for at bevare indfødsretten må afgive en skriftlig erklæring herom senest den 31. december 1952. Afgiver han ikke denne erklæring, stilles han, som om han aldrig var blevet naturaliseret, og han vil da i det overvejende antal tilfælde uden videre have generhvervet sin tidligere statsborgerret.

Til slut skal jeg nævne, at hustruernes og børnenes forhold er søgt løst efter regler, der i det store og hele harmonerer med de principper, der er lagt til grund for indfødsretsloven af 27. maj 1950. Gifte kvinder har således en selvstændig adgang til at afgive erklæring om bevarelse af den danske indfødsret.“

Lovforslaget mødte i landstinget tilslutning fra alle sider, og man enedes i udvalget om at tiltræde de af ministeren foreslåede tilføjelser, der i betænkningen begrundedes således:

„Da *Island* ved dansk-islandsk forbundslov af 30. november 1918 med virkning fra den 1. december 1918 blev udskilt fra det danske rige, blev der ikke mellem Danmark og Island truffet aftale om, hvilke personer der fremtidig skulle anses